

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera, v právní věci žalobce: **Obec Bavoryně**, se sídlem Bavoryně 8, Zdice, zastoupeného Mgr. et Mgr. Václavem Sládkem, advokátem se sídlem Janáčkovo nábřeží 39/51, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2010, čj. 002199/2010/KUSK, sp. zn. SZ 179830/2009/KUSK REG/Bí, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2012, čj. 10 A 61/2010 - 88,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 6. 1. 2010, čj. 002199/2010/KUSK, sp. zn. SZ 179830/2009/KUSK REG/Bí odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského

úřadu Hořovice, odboru výstavby a životního prostředí, ze dne 21. 10. 2009, čj. MUHO/24082/2009, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o dělení pozemkové parcely č. 375 v k. ú. Bavoryně, obec Bavoryně.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Žalobu odůvodnil stejnými argumenty jako předtím odvolání. Namítl, že stavební úřad celou záležitost nesprávně věcně i právně posoudil. Za nepravdivé považoval tvrzení, že návrh na dělení pozemků je v rozporu s cíli územního plánování, neboť by bylo omezeno budoucí využití pozemku v lokalitě „Na Lhotkách“. Pro tento pozemek bylo vydáno územní rozhodnutí o jeho rozdělení a umístění staveb včetně inženýrských sítí. Na parcele č. 375 se nachází komunikace k nově vzniklým pozemkům. Spornou se stala odvodňovací strouha, nacházející se rovněž na tomto pozemku. Je zapotřebí, aby vlastníci pozemků respektovali potřebu odvodnění prostřednictvím odvodňovací strouhy. Důvodem pro dělení pozemků je též potřeba nově zaměřit hranici mezi pozemkem parc. č. 284/189 a strouhou a snaha, aby byla tato strouha vyznačena v územním plánu jako vodoteč.

[3] Městský soud žalobu zamítl. Rozhodnutí odůvodnil zejména odkazem na § 23 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, který stanoví, že stavby se umisťují podle druhu a potřeby tak, aby bylo umožněno jejich napojení na sítě technické infrastruktury a pozemní komunikace. Přitom musí svými parametry, provedením a způsobem připojení vyhovovat požadavkům bezpečného užívání staveb a bezpečného a plynulého provozu na přilehlých komunikacích. Jestliže by došlo k dělení pozemků, nebyly by stavební parcely, územním rozhodnutím určené k výstavbě rodinných domů, přímo přístupné z pozemní komunikace. Dále poukázal na § 12 odst. 1 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), podle kterého se považují příkopy a ostatní povrchová odvodňovací zařízení za součást pozemní komunikace. Neexistuje proto žádný důvod, proč by měla být strouha oddělena od komunikace. Nepřesnosti v odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu a určení sporné hranice mezi pozemky nemají podle městského soudu vliv na rozhodnutí. Námitku žalobce o nedostatečně zjištěném skutkového stavu, neboť žalovaný nekonal místní šetření, považoval městský soud za nedůvodnou, protože z obsahu spisu vyplývá, že místní šetření proběhlo a sám stěžovatel se jej aktivně zúčastnil.

III.

[4] Žalobce (stěžovatel) podal včas proti rozhodnutí městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. Namítl, že rozhodnutí soudu vychází z nesprávných právních závěrů, v důsledku kterých mu městský soud neoprávněně brání nakládat s vlastním majetkem. Rovněž upozornil na vady řízení, které mohly mít vliv na jeho zákonnost. Stěžovatel poukázal na § 12 odst. 1 písm. c) zákona o pozemních komunikacích, podle kterého jsou příkopy a ostatní odvodňovací zařízení součástí dálnice, silnice a místní komunikace. Toto ustanovení však nelze na daný případ aplikovat, neboť se zde jedná o účelovou komunikaci, kterou ale předmětné ustanovení výslovně nezmiňuje.

[5] Stěžovatel namítl, že rozdělením pozemku se na faktické možnosti přístupu na pozemky nic nezmění. Pouze se snaží dosáhnout shody mezi účelem, pro který je fakticky

užíván, se stavem v katastru nemovitostí. Chce, aby strouha byla evidována jako vodoteč a nadále takto zachována, neboť odvádí vodu z okolních polí.

[6] Stěžovatel se rovněž ohradil proti argumentaci městského soudu, která se týkala místního šetření. Stavební úřad místní šetření sice provedl, avšak stěžovatel toto nikdy nevyvracel, nýbrž tvrdil, že místní šetření neprovedl žalovaný v odvolacím řízení. Není proto jasné, jakým způsobem získal podrobné znalosti řešeného prostředí, na nichž postavil svou argumentaci.

IV.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že plně souhlasí s právním názorem městského soudu. Stěžovatel nebyl zkrácen na právu rozdělit pozemek. Vyhověním stěžovateli by došlo k tomu, že pozemky určené pro stavbu rodinných domů by nebyly přímo napojeny na veřejnou komunikaci. Rovněž souhlasil s městským soudem při aplikaci § 12 odst. 1 písm. c) zákona o pozemních komunikacích, protože strouha může sloužit také jako odvodňovací zařízení ve smyslu tohoto ustanovení. K námitce stěžovatele o místním šetření uvedl, že jej nebylo třeba, neboť žalovaný vycházel při svém rozhodování z předloženého správního spisu, projektové dokumentace a skutkový stav byl zjištěn v souladu s § 5 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (*pozn. NSS:* míněno patrně ustanovení § 50 správního řádu).

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Stěžovatel namítl, že § 12 odst. 1 písm. c) zákona o pozemních komunikacích není aplikovatelný, neboť se v tomto případě jedná o účelovou komunikaci. S tímto názorem lze souhlasit potud, že veřejně přístupné účelové komunikace nejsou zmíněny v ustanovení, podle kterého jsou součástí dálnic, silnic a místních komunikací příkopy a ostatní povrchová odvodňovací zařízení. V souzené věci však nebylo třeba rozhodnout, zda absence výslovné právní úpravy má v případě účelových komunikací za následek, že uvedené prostory nelze považovat za jejich součást nebo naopak není rozumného důvodu je odlišovat oproti jiným druhům komunikací. Stěžovatel totiž v průběhu soudního řízení vůbec netvrdil, že komunikace na pozemku parc. č. 375 je veřejně přístupnou účelovou komunikací. Toto tvrzení učinil poprvé až v kasační stížnosti, patrně v reakci na odůvodnění rozsudku městského soudu.

[11] Lze proto pouze obecně konstatovat, že obsah správního spisu tomuto předpokladu příliš nesvědčí. Územním rozhodnutím ze dne 10. 8. 2007, čj. 469/2007/HK, rozhodl Městský úřad Zdice, stavební úřad, o dělení pozemků (mimo jiné i pozemku parc. č. 375), za účelem dělení pozemků, *včetně místní komunikace.* Ve stanovených podmínkách pro dělení pozemků a umístění stavby se opakovaně hovoří o veřejně přístupné pozemní komunikaci, v páté podmínce se počítá s vybudováním obratiště na konci komunikace

nebo s ukončením obytné zóny před koncem komunikace. Z katastrální mapy lokality „Na Lhotkách“ vyplývá, že k pozemkům vyčleněným územním rozhodnutím ze dne 10. 8. 2007 č. j. 469/2007/HK ke stavbě rodinných domů je pouze jediný přístup, a to právě skrze parcelu č. 375.

[12] Přestože jde o vývoj, který následoval po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, je vhodné připomenout, že rozhodnutí z 10. 8. 2007 bylo změněno územním rozhodnutím ze dne 21. 6. 2010 č. j. VYST-B/3497/2010. Změna spočívala mimo jiné v podrobnějším vymezení podmínek napojení místní obslužné komunikace na komunikaci II/605 a hovoří se zde o zklidnělé komunikaci, která bude mít jednotlivé obslužné větve V2 až V5, kterými bude zajištěn přístup do lokality. Následuje podrobný popis umístění jednotlivých větví a jejich technická specifikace.

[13] Ze správního spisu tedy neplyne, proč se stěžovatel domnívá, že se na parcele č. 375 nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Chybí tedy základní skutkový předpoklad pro úvahu, kterou ostatně stěžovatel pouze naznačuje, že v případě těchto komunikací nejsou jejich součástí příkopy a ostatní povrchová odvodňovací zařízení. Městský soud navíc použil odkaz na § 12 odst. 1 písm. c) zákona o pozemních komunikacích jako podpůrný argument při úvaze, že je třeba zajistit napojení staveb na sítě infrastruktury a pozemní komunikace. Proto vyjádřil úzkou souvislost mezi komunikací jako takovou a souvisejícími útvary, kterými jsou též příkopy a odvodňovací zařízení.

[14] Nejvyšší správní soud proto pouze obecně připomíná, že v praktickém životě může činit problém odlišit účelové komunikace od místních komunikací, zejména od místních komunikací IV. třídy, kterými jsou podle § 3 odst. 4 vyhl. č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, samostatné chodníky, stezky pro pěší, cyklistické stezky, cesty v chatových oblastech, podchody, lávky, schody, pěšiny, zklidněné komunikace, obytné a pěší zóny apod. (v podrobnostech viz. např. Kočí, R.: Účelové pozemní komunikace a jejich právní ochrana, Praha, 2011, str. 28).

[15] Městský soud správně zdůraznil § 23 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, který vyjadřuje požadavek pro umisťování staveb takovým způsobem, aby bylo umožněno jejich napojení na sítě technické infrastruktury a pozemní komunikace. Připojení staveb na pozemní komunikace musí svými parametry, provedením a způsobem připojení vyhovovat požadavkům bezpečného užívání staveb a bezpečného a plynulého provozu na pozemních komunikacích.

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti znovu opakuje, že na faktickém přístupu ke komunikaci se nic nemění a vysvětluje důvody, které jej vedly k návrhu na rozdělení pozemku. Zde musí Nejvyšší správní soud odkázat na podrobné odůvodnění rozsudku městského soudu. Základním důvodem, proč nebylo žádosti vyhověno, byla skutečně následná nepřístupnost pozemků s rodinnými domy z pozemní komunikace. Lze jistě rozumět kasačním úvahám o nutnosti zachovat funkčnost odvodňovací stružky i námitkám o nemožnosti plnit tuto funkci. Tyto faktické obtíže však v tomto případě nebylo možné řešit rozdělením pozemku, který dosud tvoří jedinou přístupovou komunikaci. Na možnosti obrany proti svévolným zásahům do správné funkce odvodňovací stružky se nic nemění. Ostatně následné územní rozhodnutí z 21. 6. 2010 mimo jiné stanoví, že v rámci komunikace bude provedeno 37 sjezdů na jednotlivé

pozemky. Lze předpokládat, že při jejich výstavbě bude dbáno i toho, aby docházelo k řádnému odvodnění území.

[17] Stěžovatel upozorňuje na přehlédnutí městského soudu při úvaze o místním šetření. Námitce lze přisvědčit potud, že místní šetření skutečně provedl správní orgán I. stupně nikoli žalovaný jako odvolací orgán. Tato okolnost však nezpůsobuje nepřezkoumatelnost kasační stížností napadeného rozsudku. O místním šetření žalovaného se stěžovatel zmínil v žalobě. Netvrdil však, že by místní šetření bylo obligatorní součástí řízení o odvolání, ale namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Městský soud proto správně zaměřil pozornost k tomu, zda byl skutkový stav řádně zjištěn. Proto městský soud připomenul, že se ve věci konalo též místní šetření. Kasační námitka, která neprovedení místního šetření odvolacím orgánem spojuje s *„dojmem, že žalovaný získal nespecifikovaným způsobem detailní znalost místního prostředí a celé situace“* se navíc objevuje poprvé až v kasační stížnosti a je proto nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[18] Ke kasační námitce týkající se již výše zmíněného rozhodnutí stavebního úřadu Králův Dvůr z 21. 6. 2010, čj. VYST-B/3497/2010, je třeba připomenout, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Uvedené rozhodnutí bylo vydáno až po podání žaloby v této věci. Stěžovatel jeho existenci nezmínil ani při ústním jednání u městského soudu. Proto lze jen doplnit, že stěžovatel v kasační stížnosti nepředkládá argumenty, proč se domnívá, že vydání uvedeného rozhodnutí svědčí nezákonnosti rozsudku městského soudu.

[19] Stěžovatel tvrdil, že názor o dělení pozemků není logický, neboť rovněž může dojít k prodeji celého pozemku parc. č. 375. Tato námitka však nemá oporu v odůvodnění rozsudku městského soudu. Městský soud žalobu nezamítl proto, že by snad stěžovatel měl mít větší šanci odprodat nově oddělený pozemek třetí osobě než je tomu v případě nerozděleného pozemku. Tyto obavy uvedla účastnice správního řízení ve vyjádření k podanému odvolání (viz. strana 3 žalobou napadeného rozhodnutí). Nezbývá proto než znovu zopakovat, že rozdílné názory na zaměření hranic pozemků paní H. či na respektování stružky pro odtok vody nelze řešit rozhodnutím o oddělení části pozemku dosud tvořícího komunikaci.

[20] Nejvyšší správní soud proto neshledal kasační námitky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[21] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. listopadu 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu